

A Z E L V A R Á Z S O L T F A

Truman Capote

Tél volt. Az állomás hideg és huzatos peronját csak néhány pislákoló villanykörte világította meg. Szürkületkor még esett, de most már jégcsapok függtek az állomás körüli villanyvezetékeken, azt az érzést keltve, hogy a villanydrót valamilyen mesebeli szörny kristályfogsora. A peron üres volt, csak egy fiatal, magas lány sétált föl s alá. Szürke flanelruha volt rajta, esőkopony és kockás sál. Hosszú, szőkésbarna haját közepén választotta szét, vékonyka arca semmi különös, de azért vonzó. A hóna alatt egy csomó újságot szorongatott, kezében pedig kopottas utazótáskát, amelyen elég fényvesztett réz betűk díszeltek: Kay. Ez volt valószínűleg a neve. A vállán gitár lógott.

A kivilágított vonat párafelhőbe burkolózva robogott be az állomásra. Kay az utolsó vagonba szállt fel.

Ez a vagon már rég ócskavasba kívánczolt. A kopott, vörös plüss ülés néhol kirepedezett és belsejét mutogatta. A mennyezetről fénytelen, ódivatú rézlámpa lógott alá. A fülkékben vágni lehetett a füstöt és szendvics-, alma- és narancsillat terjengett. A piszkos padlón papírpoharak, újságok és üres frissítésüvegek hevertek. A vagon végében levő vízcspából vékony sugárban folydogált a víz a padlóra.

Az utasok fáradtan felpislogtak, amikor Kay belépett. Úgy látszott, egyáltalán nem voltak tudatában annak, milyen kényelmetlenül utaznak. Kay végignézett az utasokon. Két férfi megfordult és tetőtől talpig végigmérte a jövevényt. Valahol egy kisfiú felkiáltott: „Nézd mama, gitár! Hej, néni, játsszál egy kicsit a gitáron!” Egy csattanó nyakleves elhallgattatta a kicsit.

Csak egy hely volt üres. Kay a vagon végében talált rá egy fülkében. Ketten ültek benne: egy férfi és egy nő. Kay egy pillanatig tétovázott, majd halkán megkérdezte: szabad ez a hely?

A nő felrezzent, mintha tút szúrtak volna belé. Úgy látszik, elmélkedésében zavarta meg a lány hangja. Csak néhány másodperc múlva tudott ajkára mosolyt erőltetni. Bólintott, és helyet adott. A férfi egyáltalán nem vett tudomást a lányról, bambán kinézett az ablakon.

Kay megköszönte a nő kedvességét, levetette köpenyét, leült, gitárját maga mellé tette, és ölébe helyezte az újságokat és a kékításkát.

A vonat megrándult, a párafelhő egy pillanatra eltakarta az állomás szürke épületét, majd a peron lámpái lassan távolodni kezdtek.

— Milyen unalmas táj. Sehol egy ház, sehol egy település.

— A város néhány kilométernyire van az állomástól — felelte Kay.

— Ja? Itt él?

Nem. Kay elmesélte, hogy nagybátyja temetésén volt. A nagybátyja — Kay nem mondta pont így — nem hagyott rá semmit, csak a gitárt örökölte tőle. Hogy hova megy? Vissza, vissza az egyetemre.

Néhány perces kínos csend után a nő újból kezdte: Ugye kedves, mit tanulnak ott az egyetemen? Én eléggé művelt vagyok, de még nem léptem át az egyetem küszöbét.

— Nem? — mosolygott Kay udvariasan, majd kinyitott egy képes-újságot. A fény túl gyenge volt ahhoz, hogy olvasni lehetett volna. A lapot azonban nem akarta összecukni, hogy ne kelljen erőltetett beszélgetést folytatnia útitársnőjével. Inkább csak úgy nézte a betűket. Az ismeretlen nő egyszerre csak türelmetlenül meglökte a térdét.

— Ne olvasson — szólt —, unalmas így hallgatva utazni. Beszélgetni akarok. Vele nem lehet beszélni — a férfire bökött hüvelykujjával —, korlátolt, meg süketnéma is.

Kay összecukta az újságot, s most vette először jobban szemügyre útitársnőjét. Alacsony, kövérkés asszony volt, lába alig ért a padlóig. Nagy feje volt, mint minden törpének. Ajkán szétmázolódt a rúzs, korát nem lehetett megállapítani. 50—55 éves lehetett. Kidülledt birkaszeme hunyorgott, mintha mindenben kételkedne. Vörösre festett haja zsirosan lógott ki a valamikor elegáns kalap alól. A kalapon levő cseresznye-dísz többször igazgatta, de az újból és újból elfordult. Olcsó kék ruha volt rajta, és amikor beszélt, kellemetlen ginszag áradt belőle.

— Akar velem beszélgetni, kedves?

Kay udvariasan visszamosolygott.

— Persze, persze, hogy akar. Látja, ezt szeretem a vonaton utazóknál. Az autóbuszutasok kukák, olyanok, mint a halak. A szájukat sem mozgatják. De a vonaton, az más.

Hangja rekedtes és nyers volt, akár egy férfié.

— Mindig nézem, hogy egy ilyen kis fülkét foglaljak le. Tudja, itt a hangulat valahogy közvetlenebb, nem olyan, mint ahol sok ember ül együtt.

— Igen — válaszolta Kay —, köszönöm, hogy megengedte, hogy leüljek.

— Á, semmiség, örülök neki. Az emberek nem nagyon szeretnek velünk utazni. Vannak, akiket izgat az ő jelenléte — mondta a nő a férfira mutatva.

A férfi, mintha ezt helyeselné, furcsa, kellemetlen hangot hallatott, és megrángatta a nő ruhájának az ujját.

— Hagyjál békén — mondta, mintha egy rakoncátlan gyerekhez beszélne. — Jól vagyok, csak egy kicsit beszélgetünk. Viselkedj szépen, mert ez a csinos lány elmegy innen. Tudod, nagyon gazdag, egyetemre jár — majd kacsintva hozzáfűzte —, s azt hiszi, hogy részeg vagyok.

A férfi bambán vigyorgott, mintha mindent megértett volna. Fejét Kay felé fordította és nézni kezdte. A férfinak szép, világoskék szeme volt, de teljesen kifejezéstelenül nézett, semmilyen érzelmet nem lehetett tekintetéből kiolvasni. Öszülő haját előrefésülve viselte. Olyan volt, mint egy gyermek, akit valamilyen módon hirtelen megöregítettek. Olcsó parfümöt használt, bal kezén papírból készült játék-karórát viselt.

— Azt hiszi, hogy részeg vagyok — folytatta a nő. — A legérdekesebb az egészben, hogy valóban az vagyok.

Kay még mindig a férfit nézte. Nem tudta levenni róla tekintetét, mintha az megigézte volna.

— Igyunk egyet — ajánlotta a nő. Belenyúlt az ülésen levő viaszos-vászon szatyorba, és kivett belőle egy félig üres gines üveget. Leccavarta a tetejét és odanyújtotta Kaynak.

— Fogja csak, mindjárt hozok papírpoharakat.

Mielőtt Kay tiltakozhatott volna, a nő felállt és bizonytalan léptekkel elindult a folyosón levő vízcsap felé.

Kay az ablakhoz hajolt, homlokát a hideg ablaküveghez szorította, és ujjával megérintette a gitár húrjait. Üres, meghatározatlan hangon szóltak. Kint a sötétségben a mozdony kéményéből kipattanó szikrák vonalakat húztak. A hold, mint egy ezüstpénz, előbukkant a piszkos, rongyos felhők mögül.

Hirtelen furcsa dolog történt. A férfi kinyújtotta kezét és gyengéden megérintette Kay arcát. Nagyon merész mozdulat volt, és Kay egy pillanatra annyira megrémült, hogy azt sem tudta, mitévő legyen. A férfi előrehajolt és mélyen a szemébe nézett. Kay érezte a parfüm édeskés szagát. Ujjai megdermedtek a gitár húrjain, amint farkasszemet néztek. Vegyes érzelmek lettek úrrá rajta: sajnálta a férfit, de leküzdhetetlen utálat és undor fogta el. Tudat alatt valamit érzett, nem tudta pontosan, hogy mit.

— Dermetsége lassan felengedett, s mélyen lélegezve hátradől az ülésen.

— Vigyázzon csak, vigyázzon csak — hallatszott a nő közelgő hangja.

— Hű, de kábult vagyok, meg fáradt is — mondta. Néhány papírpoharat szorongatott kis tömzsi kezében. Kettőt kiválasztott, a többit a blúzába süllyesztette. — Hogy biztonságban legyenek — fűzte hozzá magyarázólag — és szárazak maradjanak, hahaha. — Köhögési roham fogta el, és amikor elmúlt, valamivel józanabban megkérdezte:

— Nos, szórakoztatta a barátom? Ó mindig olyan kedves.

— Nem akarok inni — szólt Kay, és a gines üveget visszanyújtotta a nőnek. — Sohasem szoktam inni, még a szagát sem bírom az italnak.

— Ne legyen ünneprontó — szólt a nő. — Legyen jó kislány, adja a poharát, hadd töltsen meg.

— Nem, köszönöm, nem kérek.

— Az isten szerelmére, tartsa azt a poharat. Milyen fiatal és már ideges. Úgy remeg a keze, mint ősszel a száraz falevél. Ha nekem remeg a kezem, az érthető, de magának?

— De...

A nő tekintete hirtelen haragos lett.

— Mi az, én nem vagyok elég jó, hogy velem igyon?

— Kérem, ne értse félre. Én egyszerűen nem akarok inni, és ne kényszerítsen arra, amit nem akarok. Inkább adja a poharat a barátjának.

— Neki? Ne adj isten neki alkoholt! Hogy elveszítse azt a kis eszét is, amije van? Na, ne szégyellje magát, tartsa a poharát és igyon.

Kay, látva, hogy minden hiábavaló, elhatározta, hogy enged a nő kívánságának. Megkóstolta az italt s megrázkódott. Borzalmas folyadék volt. A torkát égette, szeme pedig könnybe lábadt. Amíg a nő ivott és nem nézett rá, beleöntötte az italt a gitárba. A férfi azonban észrevette. Kay jelt adott neki a szemével, hogy hallgasson arról, amit látott. A férfi kifejezéstelen szemmel nézett vissza, s Kay nem tudta, megérintette-e, vagy sem.

— Hova valósi, gyermekem? — szólt a nő Kayhez kedvesen.

Kay egy pillanatra nem is tudta, mit válaszoljon. Egyszerre több városnév is eszébe jutott, és magában gyorsan válogatott. A nevek tömkelegéből végre kiválasztott egyet.

— New Orleans. New Orleans-i vagyok.

A nő bólintott.

— Már jártam ott. Egyszer, nem tudom, melyik évben, ott jóslgattam. Kis lakásom volt a St. Peter utcában.

Poharát teljesen kiürítette és a földre dobta. A pohár ide-oda gurult, ahogy a vonat zötyögött.

— En Texasban születtem, apám birtokán. Gazdag volt, s nekünk, gyerekeknek is jól ment a sorunk. Mindenünk volt, ruháinkat Párizsból hozattuk. Fogadni mernék, hogy maguknak is nagy házuk van, meg virágoskertjük is, mi? Milyen virágaik vannak?

— Csak orgona.

A vagonba bejött a kalauz. Ahogy kinyitotta az ajtót, a szél megkeverte a gomolygó füstöt, s a lámpa pislogni kezdett. Végigdülöngélt a vagonon, meg-megállt néhol, hogy kilyukassza a jegyeket, és hogy néhány szót váltson az emberekkel. Már elmúlt éjjél. Valaki szájharmonikán játszott, két másik utas a politikáról vitatkozott. Egy gyermek felsírt álmában.

— Talán nem lenne olyan morcos, ha tudná, kik vagyunk — szölt a nő. — Senkiháziaik éppen nem vagyunk.

Kay idegesen teinyitott egy cigarettadobozt és rágyújtott. Azon gondolkozott, vajon a következő vagonban van-e ülőhely. A nő idegesítette, de a fértit is kellemetlennek találta. Ilyen helyzetben még soha sem volt.

— Megbocsát, de én most elmegyek. Nagyon kellemes volt a társaságuk, de megígertem egy barátomnak, hogy megkeresem — szölt és kabátja utan nyúlt.

A no valamilyen láthatatlan erőtlől áthatva megfogta a lány csuklóját.

— Anyukája sohasem mondta, hogy hazudni nem szép? — suttogta vésztjóslóan. A kalapján levő cseresznye-disz elfordult, de ő meg se kísérelte megigazítani. Nyelve hegyével megnyalazta száraz ajkát. Kay felállt, de a nő keze bilincsként szorította csuklóját.

— Üljön le, kedves... nincs itt semmiféle barátja... Ebben a vonatban mi vagyunk egyedüli barátai, és mi a világért sem hagyjuk el.

— Valóban var rám a barátom, nem hazudok.

— Üljön le, kedves!

Kay idegesen elnyomta cigarettáját, és a padlóra dobta. A férfi lehajolt, felvette, és addig szívta, amíg parázslani nem kezdett. Azzal szórakozott, hogy csücsörített szájjal füstkarikákat fújt. A karikák bámuló szemekként gomolyogtak, s végül szétfoszlottak a fülledt levegőben.

— Lám, az ő érzéseit is megsérthette volna, ha itthagya bennünket — suttogott a nő tovább. — Üljön csak le... le... le... leülni... így... így ni!

Hangja halk volt, de parancsoló.

— Milyen szép gitár, szép gitár, gyönyörű hangszer...

Hangját elnyomta egy ellenkező irányból jövő vonat dübörgése. Valamitől a lámpa is elaludt. Hirtelen sötétség támadt, csak a másik vonat ablakai pislogtak: fekete-sárga-fekete-sárga-fekete-sárga. A férfi cigarettája felparázslott, s a sötétben is szinte látszottak a füstkarikák. Kintről csengő hangja hallatszott.

Amikor meggyújtották a lámpát, Kay csuklóját masszírozta. A nő szorítása piros nyomot hagyott bőrén. Kay inkább meglepett volt, mint dühös. Elhatározta, hogy megkéri a kalauzt, találjon neki egy másik helyet.

De amikor a kalauz hozzáérkezett és kilyukasztotta jegyét, nem tudott megszólalni. Ajka némán mozgott.

— Kíván valamit? — kérdezte a kalauz.

— Semmi, semmi — válaszolta Kay zavartan.

A kalauz elment.

A fülkére nyomasztó csend borult, majd kisvártatva megszólalt a nő.

— Mutatok valamit, drágám. — Belenyúlt viaszosvászon szatyrába és keresgélgni kezdett benne. — Nem lesz annyira zavarban, ha ezt megnézi.

A nő egy falragaszt húzott elő. Már egészen megsárgult, s olyan volt, mint valami féltve őrzött levéltári kincs. Gót betűkkel ez volt rá nyomtatva:

L A Z A R U S

az élve eltemetett ember

VILÁGRASZÓLÓ CSODA

Felnőtteknek 25 cent, gyermekeknek 10.

— Én mindig szent dalokat énekelek és imádkozok — mondta a nő. — Szomorú látvány, az emberek, különösen az öregek, mindig sírnak. Én ilyenkor fekete ruhát viselek, fátyollal letakarom az arcomat. Őrajta pompás szabású esküvői ruha van, fején turbán, arcán vastag réteg púder. Úgy csináljuk, mintha igazi temetés volna. Az emberek azonban mostanában nevetlenek. Vannak, akik egész idő alatt röhögnek, és — isten bocsáss! — néha örülök, hogy ilyen együgyű és süketnéma és nem hallja a megjegyzéseket. Biztosan nagyon megsértődne. Ő nagyon érzékeny.

— Valamilyen vándorcirkuszban dolgoznak? — kérdezte Kay érdeklődve.

— Nem, mi önállóak vagyunk. Már évek óta járjuk az országot. Már minden nagyobb városban voltunk. Először vallásos dalokat énekelek, azután imádkozok, és utána eltemetjük.

— Koporsóban?

— Hát persze, szépen faragott koporsóban. A szemfedőre ezüst csillagok is vannak festve.

— És nem fullad meg? — kérdezte Kay. — Mennyi ideig van a föld alatt?

— Hát, körülbelül egy órát, természetesen ebbe nincs beszámítva, amíg a nézőket csalogatjuk.

— Csalogatják?

— Hát persze. A nézőket a mutatvány előestéjén csalogatni kell. Megkérünk egy kereskedőt, engedje meg, hogy őt üzlete kivilágított kirakatában helyezzük el. Én hipnotizálom, koporsóba fektetem, és egész éjjel ott fekszik. Az emberek pedig jönnek, nézik, és másnap nagy az érdeklődés.

Amíg a nő ezt elmondta, kisujja körmével a fülét piszkálta, majd megnézte, amit kikapart.

— Egyszer egy hülye seriff megpróbálta...

A történet unalmas volt, csattanó nélkül, s Kay nem figyelt oda. Felévenedett benne nagybátyja temetése, amely akkor egyáltalán nem hatott rá, de most újból átélte. Nagybátyját alig ismerte, és szinte idegen volt számára, amint selyem párnán, krétafehér arccal, művirágok között a ravatalon feküdt. Ahogy az ismeretlen férfit nézte, hasonlóságot vélt felfedezni közötté és nagybátyja között. Mind a kettőnek kifejezéstelen volt az arca.

— Bocsánat, mit tetszett mondani?

— Mondom, hogy rendszerint igazi temetőt bocsátanak rendelkezésünkre... s igyekszünk a valóság látszatát kelteni, amennyire csak lehet. Egyszer végig kell néznie, hogyan csináljuk.

— Remélem, lesz rá alkalmam — mondta Kay.

— Lesz, lesz. — A nő furcsa hangon felnevetett, majd felemelte szoknyáját, és belefújta orrát kétes tisztaságú alszoknyájába.

— Higgye el, ez nagyon nehéz kenyér. Tudja, a múlt hónapban mennyit kerestünk? Ötvenhárom dollárt! Próbáljon megélni ennyi pénzből!

A nő megigazította szoknyáját, majd folytatta.

— Ha így megy tovább, az öreg fiú hamarosan lent marad örökre. Így nem lehet megélni.

Ebben a pillanatban a férfi kotorászni kezdett zsebében. Csiszolt őszibarackmagra hasonlító tárgyat húzott elő, hüvelyk- és mutatóujja közé fogta és Kay felé tartotta, közben artikulálatlan hangokat hallatott.

— Mit akar? — fordult Kay a nő felé.

— Hogy megvegye.

— De mi ez?

— Varázslat — mondta a nő —, szerelmi varázslat.

A vagonban abbahagyták a szájharmonikázást. A zörejek felerősödtek. Tisztán lehetett hallani, amint valaki horkol, az üres gines üveg, ahogy ide-oda gurult, mindennek nekiütődött. Valaki álmában felkiáltott, és a kerekék kattogása is mintha hangosabbá vált volna.

— Hol találhat olcsóbban szerelmet?

— Szép, vagyis érdekes... — szólt Kay tétován.

A férfi nadrágjához dörzsölte a magot, hogy fényesebb legyen. Fejét félrefordította, s szinte beleélte magát ebbe a műveletbe. Amikor elkészült, a fogai közé fogta a magot, hogy bebizonyítsa, eredeti, nem utánzat. A harapástól a mag csikorgott.

— Az ilyen dolgok nem hoznak nekem szerencsét — szólt Kay félösen —, és mondja meg neki, hogy nem bírom hallani az ilyen csikorgást.

— Na, ne féljen — szólt a nő —, nem fogja bántani.

— Szóljon neki, hogy hagyja abba!

— Hagyja, hadd csinálja, tetszik neki — s a nő rándított egyet a vállán. — Magának van pénze, maga gazdag. Egy dollár meg se kottyán. Adjon neki egy dollárt, és akkor abbahagyja.

Kay megszorította kezításkáját.

— Csak annyi pénzem van, amennyi az iskolában kell — hazudta, és gyorsan felállt és kilépett a folyosóra. Egy pillanatra megállt, várta, hogy mi fog következni. De semmi sem történt.

A nő közömbösen felsóhajtott és behunyta a szemét. A férfi zsebretette a csiszolt őszibarackmagot, majd kezét lassan felemelte és gyengéden átölelte a nőt.

Kay behúzta az ajtót, és előre indult a két vagon közötti átjáróra. Csontfagyasztó hideg volt, ő pedig még a kabátját is bent hagyta. Nyakán levő sáljával betakarta a fejét.

Habár még sohasem utazott erre, a környék mégis ismerősnek tetszett neki. A vágány két oldalán magas fák suhantak, a köd sápadttá változtatta az ezüstös holdat. Néhol még a csillagok is felsziporkáztak. A mozdony kéményéből kiáramló füst, mint valami végnélküli hatalmas kigyó vagy mesebeli sárkány, mozdulatlanul kúszott a levegőben.

Kay előkotorászott egy cigarettát, és megpróbált rágyújtani. A szél azonban elfújta a gyufa lángját. Végül csak egy szál maradt. Elfordult és megkísérelte a markában meggyújtani. A gyufa fellobbant, de mindjárt el is aludt. Mérgezen visszatette a dobozba a cigarettát, majd mint egy duzzogó gyermek, öklével belevágott a vagon oldalába.

Már a huzatot is érezte. Fáj a feje. Visszakíváncozott a meleg fülkébe, aludni akart. De tudta, hogy nem lenne képes. Legalábbis egyelőre nem. Nem volt érdemes gondolkozni rajta, miért, mert tudta az okot. Megszólalt fennhangon, hogy ne vacogjon. Saját hangját akarta hallani. „Most Alabamában vagyunk, holnap reggel pedig Atlantában leszünk. Most 19 éves vagyok, augusztusban húsz leszek és másodéves...”

Megfordult, a sötétséget kémelte, vajon látszik-e már a hajnal.

— Gyűlölöm, borzalmas ember, látni se bírom...

Hirtelen abbahagyta, elszégyellte magát. Rájött, hogy bután viselkedik, és túl fáradt volt, hogy beismerje az igazságot: fél.

Hirtelen valami érthetetlen vágy fogta el, hogy megérintse a vagon hátsó oldalán levő piros jelzőlámpát. Letérdelt, és megfogta a piros üve-

get. Meleg volt a benne égő mécsesből. A melegség szinte felszívódott a karjába.

Annyira beleélte magát keze melegítésébe, hogy észre sem vette, amikor az ajtó kinyílt és becsukódott. A kerekek fülsiketítően kattogtak és minden más zajt elnyomtak.

Valószínűleg hatodik érzéke súgta meg, hogy valaki figyel. Néhány hosszú pillanat múlt el, amíg rászánta magát, hogy visszanézzen.

A férfi állt ott, fejét kicsit félrefordítva, csodálkozó szemmel nézte, mit művel. Ahogy feltekintett kifejezéstelen faarcára, Kaynak eszébe ötölt, tulajdonképpen mitől is fél. Emlék, gyermekkori emlék volt. Régen, nagyon régen, a nagymamák, a szakácsnők és idegen nénik meséltek neki az elvarázsolt fáról, amely éjjel életre kel, szellemmé változik, és megessi a rossz gyerekeket. Ezért jónak kellett lenni, a tényerről mindent megenni, mert az elvarázsolt fa éjjel életre kel, és elkapja az engedetlen gyereket... Az elvarázsolt fa mindenütt élt, mindenütt megette a rossz gyerekeket. Éjjel, amikor felriadt álmából, szinte hallotta, ahogy az életre kelt fa az ablakon kopog, keresi, mert tegnap rossz volt...

Kay lassan felállt és megfogódzkodott a vaskorlátban. A férfi bólintott kifejezéstelen arcával, és az ajtóra mutatott. Kay mélyet lélegzett és megindult. Együtt mentek be a vagonba.

Bent fülledt levegő csapta meg. Csak egy lámpa világított. Senki sem mozdult, mindenki aludt. A bent ülők megszokták a vonat himbálózása keltette zajokat, zörejeket. Már senki sem hallotta az üres üveg ide-oda gördülését.

A nő ébren volt. Cseresznye-díszével bajlódott, azt igazgatta. Rövid lábait egymásra tette, és játékosan himbálta őket. Kayt észre sem akarta venni. A férfi is leült, egyik lábát maga alá húzta, s mellén keresztbe fonta a kezét.

Kay igyekezett közömbösen viselkedni, és kinyitott egy képeslapot. Érezte, hogy a férfi nézi, egy pillanatra sem veszi le róla a tekintetét. Érezte nézését, de nem mert megbizonyosodni róla. Szeretett volna hangosan kiáltani, hogy mindenkit felébresszen. De ha nem hallják meg? Ha nem *alszanak*? Könnyek törtek a szemébe és elhomályosodtak előtte a betűk. Hirtelen összecsapta a képeslapot és felnézett a nőre.

— Megveszem — mondta —, mármint a varázslatot. Megveszem, ha csak ezt kívánják tőlem.

A nő nem válaszolt, közömbösen mosolygott. A férfihez fordult.

A férfi arca megváltozott. Mosolyogni kezdett. Kayen bágyadság vett erőt. Alig volt tudatában annak, hogy elővette pénztárcáját és oda nyújtotta a pénzt. A nő elvette tőle. Kay lassan letakarta fejét az esőköpennyel. Álomba merült.

Fáy Gábor fordítása